

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Capitvlvm III. Ad hæc.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

ria, per adaptionem alterius curati beneficij, iuxta c. de multa, 28. de præb. & extrau. ex-
erabilis, eod. tit. Et Vicariam consequi nemo
potest ante xxv. ætatis annum cœptum, c.
cùm in cunctis, 7. de elect. & prouisus amittit
Vicariam, nisi intra annum Sacerdos ordina-
tur, c. licet canon, 14. de elect. Habentur hæc
in Clem. vn. de officio Vicarij.

CAPITVLVM II.

Prouideas.

Plures Vicariæ eidem conferri non de-
bent: Cùm enim (si in titulum, seu in
perpetuum conferantur) curam animarum
habeant, non potest aliquis duabus deser-
uire.

CAPITVLVM III.

Ad hæc.

PARAPHRASIS.

Si personatum obtinens (v. g. Cathedralis
Ecclesiæ Decanatum) cui parochialis Ec-
clesia vnita est, Vicarium inibi institue-
rit, ei que cum Episcopi assensu & aucto-
ritate certam reddituum portionem assi-
gnauerit, atque mortuo Decano, seu Per-
sona, alius successerit; non potest is Vica-
rium amouere, aut pensionem ipsi desi-
gnatam minuere: Sin verò ob crimen
priuationem mereatur, tum à Iudice suo
sondemmandus erit.

SUMMARIUM.

1. Nominatio seu institutio Vicarij perpe-
tui pertinet ad Rectorem principalem;
portio reddituum ei designanda ad Ordina-
rium.
2. Institutus vix quicquam pendet à Recto-
re principali; ita vt exercitium iuris
parochialis in pertinentibus ad curam
animarum spectet ad Vicarium; in per-
tinentibus autem ad externam defen-
sionem, vindicationem, &c. pertinet ad
principalem, saltem si is maiorem redi-
tuum partem accipit.

3. Si Parochialis ecclesia vnita est præla-
tura vel beneficio electiuo in institutio-
ne Vicarij perpetui; non est requirendus
consensus parrochi.
4. Erit autem parrochi consensus requiren-
dus in alijs casibus.

NOTANDVM I. Nominatio, ac veluti
institutio Vicarij perpetui pertinet ad
Rectorem principalem, v. g. qui parochiam
beneficio suo, aut prælaturæ vnitam ha-
bet; præcedente tamen examine & consen-
su Episcopi, seu Ordinarij, cuius etiam est
congruentem fructuum portionem designa-
re. Consentit Trident. Synodus sess. 7. c. 7. de
reformat. iun. declarat. Cardinal. num 5.
Porro portio Vicario designanda plerumque
est tertia reddituum; interdum maior, vel
minor, sicuti Ordinario visum fuerit, vti vi-
dere est in cit. c. 7.

NOTANDVM II. Postquam Vicarius
perpetuus cum congrua portione institutus
est, vix quidquam dependet à Rectore prin-
cipali, eum ius reale beneficij curati ordina-
ria auctoritate consecutus sit; quo spoliari nõ
potest, nisi per Iudicis sententiam ob crimen.
Quare ob eandem rationem admonet Re-
buffus in praxi, p. 1. tit. de Vicarijs perpetuis,
n. 1. Azor tom. 2. lib. 3. c. 6. q. 2. in fine. Quod
ipso Vicario inuito, Rector principalis in
Ecclesia deseruire, seu Sacramenta mini-
strare non possit, quia tota cura actualis Vi-
cario commissa est; principalis autem non
nisi in habitu curam retinet, vt dixi in c. 2. de
suppl. negl. Prælat. & in c. Michaël, 13. de fi-
lijs Presbyter. & docet Rebuffus n. 11. Abb.
in c. extirpandæ, repet. §. Qui verò, n. 15. de
præb. Cardinal. Zabarella in cit. Clem. va.
de offic. Vicarij, quæst. 10. vbi doctè distin-
guit: Quod exercitium iuris parochialis in
pertinentibus ad curam animarum pertine-
at ad Vicarium: sed exercitium iuris pa-
rochialis in pertinentibus ad externam de-
fensionem, vindicationem, & forum conten-
tiosum, (sicuti & ad fabricæ reparationem)
pertineat ad principalem; saltem si is maio-
rem reddituum partem accipiat. Quam obrem
inquit, capellæ seu parochiæ, quæ Monaste-
rijs

ijis vnitæ sunt, Monachorum dicuntur, non Vicariorum. Ceterum pro ipso iure Vicariatus retinendo, aut recuperando, ipsemet Vicarius aget, si intitulatus est, vti docet Syl. ver. Vicarius, q. 2. dicto 4.

QVÆRIT hic Gl. ver. Episcopi: Vtrum in constituendo Vicario perpetuo non tantum nominatio Rectoris principalis interuenire debeat, sed etiam consensus patroni? In primis consentiunt DD. si parochialis Ecclesia vnita sit prælaturæ, seu beneficio electiuo, in institutione Vicarij, patroni consensum requirendum non esse: quia is per vniõnem, saltem si cum eius consensu facta fuerit, censetur amisisse ius præsentandi, nisi id specialiter sibi reseruauit, vti docet hic Innocent. Gl. ver. Episcopi, Lapis in Clem. vn. hoc tit. & docui lib. 4. tr. 2. c. 9. n. 9. Sed in alijs casibus quæstio procedit, vti si v. g. propter amplitudinem parochiæ, constituta sit capella seu Ecclesia filialis, principaliori seu matri subiecta, ita vt in ea Vicarius à principali Rectore cum Episcopi approbatione ponendus sit; vtrum etiam patroni consensus & præsentatio requiratur. Negatiuè respondet Gl. hic, ver. Episcopi. Sed contrarium colligitur ex c. 3. de Ecclesijs ædific. vbi id docet Gl. ver. Rectoris, Alanus, Innocentius & Antõ. super hoc c. Lapis, & Zabarella in Clem. vn. hoc tit. Syl. cit. q. 2. dicto 3. Nam patrono competit præsentare ad titulum parochiæ à se fundatæ, dotatæ, aut ædificatæ; Vicarius autem in parochia in perpetuum institutus canonicum titulum acquirit (saltem vtilem: nam directus titulus est penes Rectorem principalem.) Ergo à patrono præsentari debet: Vel potius ab vtroque, id est, cum Rectore principali, tum patrono, præsentabitur Episcopo.

CAPITVLVM IV.

Clericos.

PARAPHRASIS.

Permitti non debet, vt Vicarius alium sibi Vicarium substituere possit.

SUMMARIVM.

1. Vicarius, etsi perpetuus, non potest alium Vicarium perpetuum substituere: potest tamen temporalem.
2. Vicarius temporalis, si solus officio non sufficit, potest sibi adiungere cooperatorem: non potest autem alteri totum Vicarij officium demandare.
3. Vicarius alium sibi similem Vicarium substituere prohibetur.

DISPUTANT hic Canonistæ, an, vniuersim loquendo, Vicarius Vicarium substituere prohibeatur? Resp. & Dico I. Vicarius, etiamsi perpetuus sit ac titulum habeat, non potest alium Vicarium perpetuum instituire. De hac assert. nemo dubitat: Quandoquidem neque ipsemet Parochus seu Rector ordinarius Ecclesiæ talem Vicarium instituire possit, cum per seipsum deseruire debeat, exceptis casibus iure concessis, iuxta c. extirpandæ, 30. §. Qui verò, de præb.

Dico II. Vicarius perpetuus non prohibetur Vicarium temporalem ad tempus breue ex causa iusta substituere, tradendo illi totum officium seu administrationem suam. Ita docet Hostiensis hoc tit. n. 5. Anton. in fine huius c. Zabarella in cit. Clem. vn. q. 1. Nam Vicarius perpetuus veluti ordinarius curam & iurisdictionem habet, vti notauit Innoc. in c. seq. arg. l. 2. C. de officio eius, qui vicem alicuius Iudicis, vel Præsidis obtinet. Ergo sicuti alijs parochis, seu curatis, ita & ipsi concessum est, propter necessariam absentiam, vel infirmitatem alium sibi idoneum sacerdotem ad tempus breue substituere. Sin autem impedimentum diu duraturum sit, Episcopus admonendus erit, vt interim Vicarij constituat, arg. c. cum ex eo, de elect. in 6.

QVÆRES: Quod tempus breue, vel longum censerit debeat. Resp. Si curatus ultra duos menses à parochia abesse debeat, necesse est, vt ab Ordinario licentiam habeat, & Vicarium eiusdem auctoritate constitutum relinquat, vti expressè habetur in Trid. sess. 23. c. 1. de reform. Sin autem præsens sit Curatus, attamen infirmitate detentus, probabile